

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΣ Η'

20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 38

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Του ταμείου Ασφαλίσεως του Ὁρθοδόξου Ἐπιμεριανοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος (Τ.Α.Κ.Ε.)

Αριθ. Πρωτ. 835.

Πρὸς τὰς Ἐνοριακὰς Ἐπιτροπὰς καὶ τοὺς Ἐφημερίους τῶν ἀποσταλῶν τοῦ Κράτους ἱερῶν Ναῶν (Ἐνοριακῶν, Συναδελφικῶν, Κτητορικῶν).

Ἀνακεφαλαιοῦντες περιληπτικῶς ὅσα ἐξεθέσαμεν ὑμῖν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 51 ε. ε. ἐγκυκλίου μας καὶ συμπληροῦντες αὐτὴν εἰς ὄρισμένα σημεῖα φέρομεν εἰς γνῶσιν ὑμῶν τὰ ἀκόλουθα.

Ὑπενθυμίζομεν διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς τὰς Ἐνοριακὰς Ἐπιτροπὰς, ὅσαι τυχόν καθυσταροῦν τὴν ἀποστολὴν τῶν κρατήσεων, ὅτι ὑποχρεοῦνται ἐκ τοῦ νόμου (4606 ἄρθρον 3 ἐδάφ. 1) ὅπως ἐνεργοῦν κρατήσεις α') ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ διατελούντων τακτικῶν ἢ προσωρινῶν ἐφημερίων, εἴτε δέχονται οὗτοι εἴτε μὴ καθόσον ἢ ἀσφάλειά των εἰς τὸ Ταμεῖον εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ β') ἐνὸς δεκαπενθήμερου μισθοῦ ἐπιμεριζομένου εἰς ὡδὲκα ἰσᾶς μηνιαίας δόσεις. "Ἦτοι καθὲς μῆνα θὰ κρατοῦν ἐκ τῆς μισθοδοσίας ἐλάττου ἱερέως, ἱεροδιακόνου καὶ ἱεροψάλτου ἐκτὸς τοῦ 5 ο)ο καὶ 1)12 ἐπὶ δώδεκα μῆνας.

Ἐάν τις τῶν ἱερέων καὶ ἱεροδιακόνων θέλῃ νὰ κρατηθῇ ἐφ' αὐτῆς ὁ ἕνας μισθὸς τοῦ προκαιμένου νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς καταβολῆς τῶν δεκαεξαμηνιαίων δόσεων, αὗτο θὰ γίνεται δεκτόν. Αἱ κρατήσεις ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουνίου ε. ε. ἀφ' ἧς ἰσχύει ὁ νόμος 4606. Τὰς κρατήσεις αὐτὰς αἱ Ἐνοριακαὶ Ἐπιτροπὰὶ θὰ καταθέτουν κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ κατωτέρω Ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐπ' ὄνομα τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἢ θὰ ἐμβάζουν ταῦτα πρὸς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. δι' ἐπιταγῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἢ ταχυδρομικῶν ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθήμερου ἐκάστου μηνός, ἢ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. Δελφῶν 4.

Ἐάν οἱ κ. κ. Ἐπιτροποὶ δὲν ἐνεργήσουν τὰς ἀνωτέρω κρατήσεις καθ' ἣν ἐκ τοῦ νόμου ἔχουν ἐπιτακτικὴν ὑποχρέωσιν ἢ δὲν καταθέσουν αὐτὰς εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας — τοῦ πρώτου δεκαπενθήμερου ἐκάστου μηνός — θέλομεν διατάξῃ τὴν ἀναγκαστικὴν εἰσπραξὴν τῶν καθυσταροῦμένων κρατήσεων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων, δι' ἐκδόσεως τῶν ἀντιστοίχων ἐνταλμάτων παρὰ τῶν Ταμῶν τοῦ Δημοσίου ἐπ' ὄνομα τῶν Ἐπιτρόπων, τῶν καθυσταροῦμένων κρατήσεων θεωρουμένων ὡς προσωπικῶν ἀξείως τοῦτων. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἐντάλματος συνα-

πάγεται προσωπικὴν κράτησιν καὶ κατάσχεσιν τῆς ἀτομικῆς περιουσίας τῶν ἐπιτρόπων.

Εἴμεθα βέβητοι, ὅτι αἱ ἐνοριακαὶ ἐπιτροπὰὶ θὰ σπεύσουν, ὅσα ἐκ τούτων δὲν ἐμβάσαν τὰς κρατήσεις νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν των αὐτὴν ἐμβάζουσαι ἐμπροθέσμως καὶ ἀνελλιπῶς τὰς ὡς ἄνω κρατήσεις, καὶ δὲν θὰ προκύψῃ περιπτώσις ἐφαρμογῆς τῆς ἀναγκαστικῆς εἰσπράξεως, μέτρου σκληροῦ, ἀλλ' ἐπιβεβλημένου διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰσπράξεως τῶν καθυσταροῦμένων πόρων τοῦ Ταμείου. Εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ ἱεροδιακόνους τοὺς μισθοδοτούμενους εἰς εἶδος θὰ ἐνεργοῦνται αἱ ἀνωτέρω κρατήσεις ἐπὶ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ, ὑπολογιζομένου πάντοτε εἰς δραχμὰς 500 ἢτοι ἀπὸ καθὲς εἰς εἶδος μισθοῦ τοῦτο μὲν ἱερέα θὰ κρατῆτε κατὰ μῆνα δραχμὰς 66,70 ἐπὶ 3 ἔτους, μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ 3τους, δραχ. 25 μόνον μηνιαίως.

Πρὸς τὴν κατηγορίαν τῶν εἰς εἶδος μισθοδοτούμενων ἐξομοιοῦνται καὶ οἱ ἐκ μόνων τῶν τυχηρῶν ἀποζῶντες ἱερεῖς ἢ ἐξ ἐτησίων χρηματικῶν εισφορῶν, μέρους ἢ ὅλων τῶν κατοικῶν. Καὶ ἐκ τούτων θὰ δέχσθε κατὰ μῆνα δραχμὰς 66 70, τοῦ μισθοῦ των ὑπολογιζομένου εἰς δραχμὰς 500 μηνιαίως. Ὡς πρὸς τοὺς ἱεροψάλτας θὰ ἐνεργοῦνται αἱ ὡς ἄνω κρατήσεις ἐπὶ τῆς μισθοδοσίας τούτων ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀκοῦν μόνον βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα τὸ τοῦ ἱεροψάλτου, εἶναι χειροῦσθημένοι ὑπο τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, καὶ ὑπηρετοῦν εἰς πρωτεύουσας Ναυῶν ἢ πόλεις ἐχούσας πληθυσμὸν ἄνω τῶν 10 000 κατοίκους. Παρκαλοῦνται ὅσοι τῶν κ. κ. Ἐπιτρόπων δὲν ἐπέστρεψιν εἰς τὸ Ταμεῖον συμπληρωμένην τὴν ἀποστολείαν αὐτοῖς κατάστασιν ("Ὑπόδειγμα Α'") ὅπως αἶμα τῇ λήψει τῆς παρουσίας τὴν συμπληρώσουν καὶ τὴν ἀποστέλλουν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. οσοῦμένου ὅτι τυγχάνει ἀπαραίτητος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ταμείου, διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Μητροφῶν τῶν ἡσφαλισμένων. Ἐφιστάμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. Ἐπιτρόπων ὅπως κατὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς καταστάσεως ("Ὑπόδειγμα Α'") ἢ ὅποια θὰ ἀποσταλῇ εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐφ' ἀπαξ καὶ οὐχὶ καθὲς μῆνα, ὅπως ἐπράξαν τινες τῶν ἐνοριακῶν Ἐπιτρόπων, ἀναγράφουν ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν εἰς ἣν ὁ ναὸς οὗτος ὑπάγεται πρὸς εὐκολίαν τῆς λογιστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ταμείου. Ἐπειδὴ εἰς τὰς πλείστας τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν ἐγεννήθη ἡ ἀπορία, ὅτι αἱ κρατήσεις τῶν ἱερέων καὶ ἱεροδιακόνων θὰ ἐνεργοῦνται καὶ θὰ ἐμβάζονται εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. μόνον μετὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ ὑποβολὴν ὑπο τῶν ἱερέων τῶν ὑπ' αὐτῶν ζητηθέντων πιστοποιητικῶν, καθιστῶμεν γνω-

στὸν ὅτι οὐδεμίαν σχέσηιν ἔχει ἢ συγκέντρωσις καὶ ἀποστολὴ τούτων ὑπὸ τῶν ἱερέων μὲ τὴν ἐνέργειαν καὶ ἀποστολὴν τῶν ὡς ἄνω κρατήσεων, αἵτινες ὡς ἐτονίσθη δέον ἀπαραιτήτως νὰ γίνωνται ἀνελλιπῶς καθε μῆνα ὑπὸ τῶν κ.κ. Ἐπιτρόπων ὡς ἐκ τοῦ Νόμου ὑπευθύνων. Ἐκ τῶν ζητηθέντων πιστοποιητικῶν δὲν θὰ ἀποσταλῇ τὸ τοῦ Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ συνταχθῶν ἐφ' ἀπλοῦ χάριτος ὑκαγόμενα εἰς τὴν ἀτέλειαν τοῦ ἄρθρου 10 εἰσαφ. β τοῦ νόμου 4606. Θὰ ἀποσταλοῦν δὲ ἐντὸς ἑξ μηνῶν. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὰ πιστοποιητικὰ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων γεννήσεων τῶν τέκνων, ὅπου δὲν λειτουργοῦν ληξιαρχεῖα θὰ δύνανται ταῦτα νὰ ἀναπληρωθοῦν διὰ πιστοποιητικῶν ἐκδιδόμενων παρὰ τῶν οικείων δημάρχων καὶ προέδρων Κοινοτήτων. Διὰ περισσότερα τοῦ ἐνὸς τέκνα θὰ λαμβάνεται ἕνα πιστοποιητικὸν καὶ οὐχὶ δι' ὅλα τὰ τέκνα, ἀλλὰ διὰ τὰ δικαιούμενα συντάξεως, ἥτοι προκειμένου περὶ ἀρρένων μόνον διὰ τὰ ἀνήλικα περὶ θηλέων τὰ ἄγαμα ἐκ τούτων.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 8 παράγραφ. β' τοῦ νόμου 4606 οἱ ἐνεκεν ἀνικανότητος ἢ λόγῳ ὀφίου ἡλικίας (γῆρατος) ἀποχωρήσαντες ἐφημέριοι τῆς ὑπηρεσίας καὶ λαμβάνοντες περίθλαψιν ἐκ τοῦ ναοῦ εἰς ὃν ὑπηρετοῦν, ἀσφαλίζονται καὶ οὗτοι εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., ἀλλὰ θὰ τοὺς κρατῆτε μόνον 50)ο ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ναοῦ χορηγουμένης εἰς τούτους κατὰ μῆνα συντάξεως.

Ὁφείλομεν νὰ διασαφηνίσωμεν, ὅτι εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. δὲν ἀσφαλίζονται, ὡς ἐσφαλμένως ὑπέθεσάν τινες τῶν ἐπιτρόπων, μόνον οἱ εἰς τοὺς Ἐνοριακοὺς ναοὺς ὑπηρετοῦντες ἐφημέριοι καὶ ἱεροδιάκονοι, ἀλλὰ πάντες οἱ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπηρετοῦντες ἀδιακρίτως ἂν οὗτοι τυγχάνουν ἐνοριακοὶ ναοὶ ἢ μὴ καὶ ἐπομένως ἀσφαλίζονται εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ οἱ ἐφημέριοι τῶν Συναδελφικῶν, καὶ Κτητορικῶν Ναῶν ὡς καὶ πάντων ἐν γένει τῶν Ἱ. Ναῶν τῶν διεπομένων δι' εἰδικῶν νόμων καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κανονισμοῦ τοῦ 1811. Οἱ ἱερεῖς καὶ ἱεροδιάκονοι οἱ λαμβάνοντες μισθὸν καὶ σύνταξιν παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμεῖου μετέχουν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ συνεπῶς ὑποβάλλονται εἰς τὰς ὡς ἄνω κρατήσεις, μόνον ἂν θέλουν, ὅποτε καὶ ὀφείλουν νὰ ὑποβάλλουν εἰς τὸ Ταμεῖον δήλωσιν συμμετοχῆς. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὗτοι θελήσουν νὰ μετᾶσχουν θὰ ἐνεργῆτε κρατήσεις 50)ο σὺν 1)12 ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τὸν ὅποιον λαμβάνουν ὡς ἐφημέριοι ἐκ τῶν Ἱ. ναῶν.

*Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

† ΞΑΝΘΗΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

*Ὁ Ἀντιπρόεδρος

N. Σακελλαρίου

Καθηγητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ

Ἀθηνῶν

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΜΠΕΘ

[Γράμματα ἐκ Λονδίνου]

Α'

Τὴν 9ην Αὐγούστου ἔληξαν ἐπισήμως αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, καθ' ἣν ἡ ὀλομέλεια τῶν ἐπισκόπων—ἀνεμεινῶν εἰς 307—συνήλθεν εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίαν, ὅποτε ἀνεγνωσθήσαν καὶ τελειωτικῶς ἐκδηλώθησαν ἢ ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου, οἱ Ἀρχιεπίσκοποι Ὑόρκης, Κέιπ Τάου και Βρισβάνης καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Καλκούτας ἀλλήθως διαδόχως λαβόντες τὸν λόγον ἐξέφρασαν τὰς ἐμμενῶν εὐχαριστίας ὀλοκλήρου τοῦ Ἐπισκοπᾶτου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας διὰ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τὴν δεξιότητα καὶ περιποίησιν μεθ' ὧν διηύθυνεν, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου, καὶ εἰς ἐνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ διατρᾶναι τῶν αἰσθημάτων τῶν ὄντων ἐπισκόπων ἐδωρήθη αὐτῷ πολὺτιμος ἀρχιεπισκοπικὴ ἑλπίδος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ, ἠλόγησε καὶ ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν. Τῇ ἐπομένῃ ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Γουέστμινστερ Ἄμπυ ἐτελέσθη ὡς κατακλείσθαι τὰς ἐργασίας, παρισταμένων πάντων τῶν ἐπισκόπων καὶ ἐπισκοπῶν εἰς τὸ Συνεδρίον. Τὸν θεῖον λόγον ἐκείνου ὁ διαπρεπὴς Ἐπίσκοπος τοῦ Rhode Island προέδρος τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικής, ὁμιλήσας περὶ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ὡς μέσου τῆς σωτηρίας καὶ τῆς διαφωτίσεως τῶν πιστῶν.

Τῇ 15 Αὐγούστου αἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου ἐδημοσίευσαν τὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου, ταῦτοχρόνως δὲ ταῦτα ὁμιλήσας τῶν ἐκθέσεων τῶν ἐπιτροπῶν καὶ ὑποσημειώσεων εἶδον τὸ φῶς εἰς κομψὸν τομιδίον περιλαμβανόμενον 200 περίπου σελίδας καὶ ἐπιγραφόμενον «τὸ Συνεδρίον τοῦ Λάμπεθ 1930». Ἡ ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ ἀναλύει τὰς ληφθεῖσας ἀποφάσεις καὶ τονίζει ὅτι δι' ὅλων τῶν συσκέψεων τοῦ Συνεδρίου μία ἰδέα διακατεῖχε τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸ μέλη, ἢ «ἰδέα τῆς μαρτυρίας», καὶ προσκαλεῖ πάντας τοὺς ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ὁμολογίαν, ὅπως καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν μαρτυρῶσι περὶ τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῶν σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει ἡ Ἐκκλησία.

Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου, 75 τὸν ἀριθμὸν ἀναφέρονται εἰς ζητήματα δογματικά, ἠθικά, ἐκκλησιαστικῆς ὁργανώσεως καὶ ἑ, γένει παιρῶνται νὰ δώσῃ λύσιν εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ προβλήματα, ἅπαντα ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον τῶν συσκέψεων τῶν Ἐπισκόπων.

Αἱ ἀποφάσεις ἀρχοῦν δι' ἐκθέσεως τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας περὶ Θεοῦ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι νέα διατύπωσις καὶ παράστασις ἀπαιτοῦνται λόγῳ «πολλῶν πεπλανημένων ἀνηλήψεων» ὀφειλομένων εἰς τὴν εὐρυτέραν γνώσιν τὴν κτηθεῖσαν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους περὶ τῆς διαθέσεως τοῦ κόσμου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς

πιστιέραν κατάληψιν τῆς δημιουργικῆς πορείας, διὰ ὁποίας Οὗτος παρεσκεύασε τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Δεδομένου δ' ὅτι αἱ ἀποφάσεις δὲν προτίθενται σκοπὸν «να παράσχωσι πληροφορίας περὶ τῶν ζητημάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦσι τὸ ἀντικείμενον ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἐκζητήσεως» καὶ ὅτι ἡ Βίβλος δὲν ἀποτελεῖ «συλλογὴν γρησομένων κερωρισμένων διδόντων ὀριστικὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς ἀληθείας», ἡ σχετικὴ ἀπόφασις βεβαιώσεται ἐπὶ τὴν ὑπάτην καὶ ἀκλόνητον αὐθεντίαν τῶν ἁγίων Γραφῶν ὡς παρεχουσῶν τὴν ἀλήθειαν περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ πνευματικῆς ζωῆς ἐν τῇ ἱστορικῇ καὶ βασιλείᾳ αὐτῆς ἀποκαλύψει διὰ τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆ Διαθήκης». Ἡ Ἐκκλησία, ἐπάγειται ἡ ἀπόφασις, ἐπιβάλλει ἀνάγκην Κλήρου ἐφοδιασμένου δι' ἐπιστημονικὴν καταρτισμοῦ, πνευματικῆς δυνάμεως καὶ πρακτικῆς ἰκανότητος.

Προκειμένου περὶ τοῦ γάμου τὸ Συνέδριον ἐπαράσκει ὅπως «ὁ γάμος ἐνός ἢ μιᾶς (ἐν διασπαστικῇ διατελούντων), τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἢ ὁ σύζυγος ζῆ ἀκόμη, μὴ τελῆται δι' ἐκκλησιαστικῆς ἀποδοχῆς, ὅπου δὲ τὸ ἀθέτον μέρος ἦλθεν εἰς δευτέρον γάμον πολιτικὸν καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ κοινωνήσῃ τὴν Μυστηρίων, ἢ ὑπόθεσις δέον νὰ τίθεται ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ ἐπισκόπου ἥτις θὰ κανονίζηται διὰ τῶν ἐπισκοπικῶν διατάξεων τῆς ἐπαρχιακῆς συνόδου». Ἀπαντῶν δὲ ὁ ἴδιος, ἐπίσκοποι καὶ κληρικοί, ὀφείλουσι νὰ ἐκχωρήσῃ ὑπ' ὅψιν τὴν εὐθύνην τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐπιθυμητὴν εὐθυμερίαν ἐκείνων ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, ὅπως νὰ εὐφραίνονται μακρὰν τοῦ ἡθικοῦ γνώμονος, ὃν ἡ ἐκκλησία προβάλλει πρὸς συμμόρφωσιν καὶ τήρησιν». Ἐπιπλέον, ὁ Συνέδριον τονίζει τὸ ἀδιάλυτον ἄρθρον τοῦ γάμου, ἐπιμένει μὲ ὅλον τὸν ὄγκον τοῦ κύρους αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποψιν ταύτην καὶ ἀποκλείει τῶν εὐθυμερίων τῆς Ἐκκλησίας πάντα ἢ πᾶσαν, ἥτις θὰ ἐπιβληθῆ νὰ συνάψῃ δευτέρου γάμον μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ πρώτου καὶ ἀφίρει νὰ ἐννοηθῆ ὅτι ὁ τοιοῦτος ἢ τοιοῦτη κινδυνεύει νὰ στερεωθῆ καὶ τῆς κοινωνίας τοῦ Θεοῦ καὶ εὐχαριστίας. Λόγω τῆς σπουδαιότητος, ἡ ὁποίαν κέκτηται τὸ ζήτημα, σκόπιμον θεωροῦν ὡς μεταφάσει τὰς ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ἐπιστολῇ τοῦ Συνεδρίου σκέψεις τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων ἐπὶ τῇ ζωτικωτάτῳ τούτου διὰ πᾶσαν κοινωνίαν θέματα. Λέγουσιν οἱ Ἐπίσκοποι: «Ἡ ὁριότης τῆς οἰκουγενειακῆς ζωῆς ἀποτελεῖ ἐν τῶν πολιτισμωτέρων ἁγίων τοῦ Θεοῦ, ἢ δὲ διατήρησις αὐτῆς εὐθύνην ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς Ἐκκλησίας. Αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀποδοχῆς ἐνώσεως τῶν συζύγων, ἐφ' ἧς ἔθεσε τὴν παραγίδα Αὐτοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν. «Σὰρξ μία» ὀφείλει νὰ ὦν, εἶπε. Ὁ ἴσος γάμος ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ὅλου σχεδίου τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν κόσμον. Ἐπειτα ὅτι πᾶσα κοινωνία παραθεωρεῖ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐπὶ κινδύνῳ αὐτῆς. Αὐτοκρατορία ἀπωλέσθησαν ἐν τῷ παρελθόντι, λόγω τῆς παραλαύσεως καὶ ἀποδόσεως ἐν τῇ οἰκουγενειακῇ αὐτῶν ζωῇ. Διατήρησις, ἡ ἐν τῷ ἰδεώδους τοῦ γάμου σημαίνει διατήρησιν τῆς κοινωνικῆς υγείας. Ἡ διατήρησις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἀποδοχὴν ἀξίας ἐθνικὸν καθῆκον. Συνεπῶς τὸ διατήρησιν τυγχάνει ἀφύσικον. Τοῦτο καταστρέφει τὴν

ἀσφάλειαν καὶ βεβαιότητα τῆς ἐνώσεως καὶ τὴν στερεότητα τῆς οἰκογενείας. Ἐὰν δ' ὑπάρχωσι καὶ τέκνα, ταῦτα στεροῦνται τῆς κηδεμονείας, δι' ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς τοὺς γονεῖς. Προσκαλοῦμεν τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἡθικοῦ ἐπιπέδου τοῦ γάμου τοῦ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καθορισθέντος, ἐφ' οὗ στηρίζεται πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν γοητεῖαν τῆς λέξεως ἐστὶ α».

Τὸ ζήτημα τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων (birth control) εἶναι ἐκ τῶν φλεγόντων κοινωνικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὴν ὅλην Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁλόκληρος φιλολογία ἐδημιουργήθη περὶ τὸ ζήτημα αὐτό, συχᾶν δὲ οἱ Ἀγγλικανοὶ κληρικοὶ λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς θέμα τοῦ κηρύγματος ἐν τῇ ἀπ' ἄμβωνος διδασκαλίᾳ. Τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπειθ διὰ ψήφων 193 κατὰ 67 ἀπεφάσισεν: «ὅπου γίνεται αἰσθητὴ ἡ ἡθικὴ ὑποχρέωσις τοῦ περιορισμοῦ ἢ τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας, ἢ μέθοδος ἥτις δέον νὰ ἐφαρμοσθῆ ὀφείλει νὰ ἐξευρεθῆ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Ἡ πρώτη καὶ πρόδηλος μέθοδος εἶναι ἡ τελεία ἀποχή ἀπὸ συζυγικῆς συναφείας ἐν ζωῇ πειθαρχίας καὶ αὐτοελέγχου ὑποστηριζομένη διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὐχ ἦντιον εἰς περιπτώσεις, καθ' ἃς σαφῶς ἐνδείκνυται ὁ περιορισμὸς καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας καὶ ὑπάρχει σοβαρὸς ἡθικὸς λόγος πρὸς ἀποφυγὴν τελείας ἀποχῆς, τὸ Συνέδριον συμφωνεῖ ὅτι ἄλλα μέθοδοι δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ γίνηται ἐν τῷ φωτὶ τῶν αὐτῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Τὸ Συνέδριον ἀπ' ἑτέρου αὐτηθῶς καταδικάζει τὴν χρησιμοποίησιν μεθόδων πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συλλήψεως ἐξ ἐλατηρίων ἐλαστικῶν, ἀνέσεως καὶ ἀπλῆς εὐζωίας». Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Συνεδρίου προῶριστα καὶ ἐγγεῖρη μακρὰς συζητήσεως. Ἦδη δὲ ἤρξαντο, οἱ τῆς Ἀγγλοκαθολικῆς ἰδιαιτέρως μερίδος, ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως ἀντιστρατευομένης πρὸς τὰς πεποιθήσεις αὐτῶν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ἐπίμαχον τοῦτο ζήτημα. Οὕτω τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἀγγλοκαθολικῆς κινήσεως, οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ», ἐξεδιέξαν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὰ πορίσματα, εἰς ἃ κατέληξε τὸ Συνέδριον, σημειοῖ τὰ ἐπόμενα ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως αὐτοῦ: «Τὸ Συνέδριον ἀκολουθήσαν τὴν γραμμὴν ταύτην ἀφίσταται τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν υἱοθέτησε τὸ Λαμπειθιανὸν Συνέδριον τοῦ 1920. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀνάγκης, ἐν ὁρισμέναις περιπτώσεσι, τοιοῦτων μεθόδων ἀποτελεῖ, ἀναμφισβητήτως, μεγάλην παραχώρησιν εἰς τὸ πνεῦμα, ἴσως δὲ καὶ τὴν ἀκολουθουμένην πρακτικὴν τοῦ αἵωνος τούτου, ἥτις οὐδαμῶς καθοδηγεῖται ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς ὑπὸ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Τοιαύτη ἀπόφασις συνεπάγεται σημαντικὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς πατροπαράδοτου διδασκαλίας τῶν Καθολικῶν ἡθικολόγων. Καὶ ὡς ταύτην θέλει προξενήσῃ ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἐφ' ὅλον, οἴκτις ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ συμφωνοῦσι μετὰ τῆς μειονότητος τῶν Ἐπισκόπων. Καίτοι ὁ ἀριθμὸς τῶν περιπτώσεων, διὰ τὰς ὁποίας τὸ Συνέδριον θεωρεῖ δεδικοιολογημένας τὰς ἐν λόγῳ μεθόδους, δύνανται νὰ θεωρηθῆ μικρὸς συγκριτικῶς, οὐχ ἦντιον ἡ ἀπο-

δοχή της άοχής τεχνητού έλέγχου της συλλήψεως άποτελεί θετικήν επανάστασιν εν τῇ χριστιανικῇ ήθικῇ».

Έν συνδέσμῳ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων τὸ Συνέδριον ἐξήτασε καὶ τὸ οὐχὶ ὀλιγωτέρας σπευδαιότητος πρόβλημα τῶν σχεσεων μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου τὴν ἐξῆς ἀπεφάνητο ἀπόφασιν: «Εἶναι ἐνδιαφέρον ὅπως πρὶν ἀφυπνισθῆ ἡ αἰσθηματολογικὴ ἀντίδρασις ἐν τῷ παιδίῳ, δοθῶσιν εἰς αὐτὸ ὠρισμένα πληροφορία καὶ προειδοποιήσεις ἐν ἀμωσφαίρῳ ἀτλότητος καὶ ήθικῆς ὠραιότητος. Τὰ ἀμέσως ὑπεύθυνα πρόσωπα πρὸς τοῦτο τυγχάνουσιν οἱ γονεῖς, εἰς τὴν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς εὐθύνης αὐτῶν ταύτης, ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς καθοδηγήσεως, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ χορηγήσῃ ἡ Ἐκκλησία. Κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ὁ παῖς ἢ ἡ κόρη ὀφείλουσι, τοιούτοτρόπως, νὰ προπαρασκευάζωνται διὰ τὴν ζωὴν ἐνηλικιότητος. Πλὴν ὅμως τούτου τὸ Συνέδριον ὑποδεικνύει τὴν ἀνάγκην παραίτησιν προσηγορίας δι' ἐκείνους, οἵτινες πρόκειται νὰ ἐλάθωσιν εἰς γάμον. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον τὸ Συνέδριον ἔχει τὴν πεποιθήσιν, ὅτι δέον ἔστω ληφθῆ πρόνοια α) πρὸς ἐξασφάλισιν καλλιτέρας μορφώσεως διὰ τὸν Κλήρον ἐν τῇ ήθικῇ θεολογίᾳ β) πρὸς ἴδρυσιν ἐν ταῖς διαφόροις διακλαδώσεσι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὀμολογιατικῆς καὶ ὅπου τοιαῦτα δὲν ὑπάρχουσι, κεντρικῶν συμβουλίων, σκοπὸς τῶν ὁποίων ἔσται ἡ μελέτη τῶν προβλημάτων τοῦ φύλου ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς ἐπόψεως καὶ ἡ παροχὴ συμβουλῶν εἰς τὰς ὑπευθύνους ἀρχὰς ὅσον ἀφορᾷ τὰς μεθόδους καὶ τὰς ἀκολουθητέας γραμμὰς τῆς διδασκαλίας γ) πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ὑπαρχούσης φιλολογίας καὶ λήψιν μέτρων προβελιώσεως καὶ κυκλοφορίας αὐτῆς».

Έν τῷ ζήτηματι τοῦ φ υ λ ε κ ρ ι σ μ ο ῦ τὸ Συνέδριον δηλοῖ, ὅτι ἡ δικαιβεργνησις φυλῆς τινος ὑπὸ ἐξέρας δύναται νὰ δικαιολογηθῆ μόνον ἐφόσον ἡ ἀποδοχὴ ὑπὲρ τῆς κυβερνωμένης φυλῆς τοῦ δικαιώματος ὅπως μετέχῃ τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας αὐτῆς ἀποτελεῖ σταθερῶς ἐπιχωκόμενον σκοπὸν». Πρὸς τούτους ἀπεφαίνεται ὅτι ἅπαντες οἱ χριστιανοὶ ἄνευ διακρίσεως φυλῆς ἢ χρώματος δύναται, εἰς ὁτανδήποτε Ἐκκλησίαν, νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ ὑποδεικνύει, ὅτι, ὅπου, λόγῳ τῆς διαφορᾶς τῆς γλώσσης ἢ τῶν ἐθίμων, οἱ χριστιανοὶ διαφορῶν φυλῶν λατρεύουσι κεχωρισμένως, δέον νὰ ἐπιζητῶνται ἰδιαιτέρως εὐκαιρία δι' ἠνωμένως λατρείας καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἀπάντων μεταλήψεως τῆς Θ. Εὐχαριστίας».

Ὁ π ὀ λ ε σ μ ο ς ὡς μέθοδος τακτοποιήσεως ἀναφυομένων διαφορῶν καταδικάζεται ὡς ἀσύμφωνος πρὸς τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Έν τῇ πεποιθήσει δὲ ὅτι εἰρήνη δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ ἐφόσον αἱ διεθνεῖς σχέσεις δὲν κανονίζονται διὰ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ήθικῶν ἀρχῶν, τὸ Συνέδριον ποιεῖται ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς ὄλων τῶν ἐθνῶν ὅπως προάγωσι τὰ ἰδεώδη, ἀνα ἐκήρυξεν ἡ κοινωνία τῶν ἐθνῶν. «Τὸ Συνέδριον χαιρετίζει μετὰ χαρᾶς τὴν συμφωνίαν τὴν ἐπιτευχθεῖσαν μεταξὺ διαφορῶν πολιτευτῶν τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου, ἐργασθέντων ἐξ

ὀνόματος τῶν οἰκείων λαῶν, δι' ἧς καταδικαζομένην κατωφυγὴν εἰς τὸν πόλεμον πρὸς λύσιν διεξήρδον, ἀποκηρύττουσιν αὐτὸν ὡς μέσον ἐξοπλιστικῆς ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσι καὶ φωνοῦσιν, ὅπως ἡ τακτοποίησις τῶν διαφορῶν, νες δύνανται νὰ ἀναφωδῶσι μεταξὺ αὐτῶν ἐπιδοται μόνον δι' εἰρηρικῶν μέσων» καὶ προσκαλεῖται τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς ὅπως ὑποστηροῦσιν συμφωνίαν ταύτην ὄλας δυνάμει καὶ βοηθήσιν ἐνεργῶς διὰ προσευχῆς καὶ προσκαθείας τοὺς παρότας (οἷαι ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν καὶ ἡ ΠῚ Ἐνωσις πρὸς προαγωγήν τῆς διεθνοῦς φιλικότητος Ἐκκλησιῶν) οἵτινες ἐργάζονται ἐπὶ προσηγορίας καλῆς θελήσεως μεταξὺ τῶν ἐθνῶν». Περαιεὶ «Τὸ Συνέδριον πιστεύει ὅτι ἡ ὑπαρχῆς ἐξοπλιστικῆς ἐν τῇ σημερινῇ κλίμακι μεταξὺ τῶν ἐθνῶν θέτει κινδύνῳ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης καὶ ποιείται κληρὶν πρὸς ἀποφασιστικὴν προσπέθειαν διὰ ἐξασφάλισιν πλείοτερον ἀσφαλιστοῦ διὰ διεθνοσύμφωνίας». Εἶναι λίαν ἐνδιαφέρον τὸ σχετικὸν μείον τῆς ἐγκυκλίου τῶν Ἐπισκόπων τὸ τίθον ζήτημα εἰρήνης καὶ πολέμου, καὶ ὡς τοιοῦτο παθεύομεν αὐτό: «Ἡ εἰρήνη εἶναι κατὰ πλείοτερον ἀπλῆς ἀσκήσεως ὅπως πολυμῶμαν. Ἡ εἰρήνη ἐστὶν τι καὶ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐξαρτάται ἐκ ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Δὲν εἶναι δυνατόν ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη, ἂν μὴ ὑπακούωμεν εἰς τὴν βολὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐζητεῖτε προῶτον τὴν Βασίλειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ». πολιταί τῆς Βασιλείας ταύτης προσκαλούμεθα κηροῦξομεν πόλεμον κατὰ τῆς ἀδικίας, τοῦ ψεύδους τῆς πλεονεξίας ἢ τῆς ἀμφιθέσει ἐν ἡμῖν καὶ ἐν περὶ ἡμᾶς κόσμῳ. Κακοὶ κοινωνικοὶ ὄροι—οἷοι πλοχὶ ἐργατικοὶ οἰκισμοὶ καὶ ἀνεργία—εἶναι αἱ ἀνησυχίαν καὶ παροσχῶν διότι ἀποτελοῦσι σιμῆ ἐξωτερικὰ ἐσωτερικῶν πνευματικῶν κακοῦ. Δὲν δύναται νὰ συμφωνήσωμεν καὶ νὰ συνθηκολογήσωμεν κατὰ τὴν ταύτην, καθόσον ἡ θεραπεία αὐτῆς εὐρίσκειται ὄχι μόνον εἰς τὰ ἄριστα μέσα τὰ ὁποία δύναται νὰ ἐπινοήσῃ ἡ οἰκονομικὴ ἐπιστήμη, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐνεργὸν μαρτυρίαν καὶ ἐκουσίαν αὐτοῦ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Οὔτε ἡ βιομηχανία, οὔτε ἡμπορίον, οὔτε τὰ οἰκονομικὰ προβλήματα εὐρίσκειται ἐκτός τῶν ὁρίων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, διὰ ταῦτα πάντα εἰς ἕκαστον αὐτῶν σημείον θίγουσι τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν καὶ ἐξαρτῶνται ἐκ ἀνθρωπίνως ἐλατηρίων, οὐδὲν δὲ ἀνθρώπινον εἶναι ἔξον πρὸς Ἐκείνον, ὅπως ἤλθεν, ἵνα οἱ ἄνθρωποι ἔχωσι ζωὴν καὶ περισσὸν ἔχωσι. Μόνον ἐφόσον μαρτυροῦμεν πάντοτε καὶ πανταχοῦ τὰς ἀρχὰς Αὐτοῦ καὶ στήζομεθα ἐπὶ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ, δυνάμεθα νὰ τύχομεν παρ' Αὐτοῦ τῶν δώρων τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης, τῶν ὁποίων ἡ εἰρήνη εἶναι ὄλις ἀποκός».

Τὸ ζήτημα τῆς Ἐνωσεως τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ἐκείνο περὶ τὸ ὁποῖον ζωηροτάτη ἐπιμειώθη κίνησις ἰδίως μετὰ τὸ πέρας τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἡ Ἀγγλία κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἡ χώρα ἐν ὁποίᾳ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐμελετήθη καὶ μελετᾶται λιαν ὄπως. Κλήρος καὶ θρησκευόμενος λαὸς δεικνύου

μέγα ενδιαφέρον δι' αὐτό. Ὁ περίφημος Döllinger παρατηροῦν ὅτι τοῦδαμου καὶ ἐν οὐδεμίᾳ χώρῃ οἱ χριστιανοὶ ἔγραψαν τόσα καὶ εἶπον τόσα καὶ ἔπραξαν τόσα διὰ τὴν Ἐνωσιν ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ Ἐταιρεία τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ἰδρυθεῖσα τῷ 1874 καὶ ἐπὶ νέων βάσεων ὁργανωθεῖσα τῷ 1893 καὶ λειτουργοῦσα μέχρι σήμερον νέους ὁπαδούς ἀποκτῶσα καθ' ἑκάστην, ἔχει ὡς τελικὸν σκοπὸν τὴν ἔνωσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅλα τὰ Συνέδρια τοῦ Δάμπεθ ἠσχολήθησαν μετὰ τὴν Ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ 1930 τὸ πρῶτον τεματίσθη τὰς μακρὰς αὐτοῦ συσκέψεις, τὸ ζήτημα τῆς Ἐνώσεως ἔσχεν ἰδιόζουσαν σημασίαν λόγῳ τῆς παρουσίας τῆς ὑπὸ τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχον Ἀλεξανδρείας Ὁρθοδόξου ἀντιπροσωπείας. Κατὰ τὰς συναντήσεις μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἐξεδήλωσαν συμπάθειαν ἀμέριστον, θαυμασμόν ἀνυπόκριτον καὶ ἀγάπην εὐαγγελικὴν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ προσεπάθησαν νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ὁμολογία, παρ' ὅλην τὴν ποικίλιν τῶν θεολογικῶν ἀντιλήψεων τῶν ἀποτελούντων αὐτήν, ἐγγυὸς εὐρίσκειται πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δέον νὰ λεχθῆ, ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἀντιπροσώπων ἀνέμεινε, ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι θ' ἀποδεχθῶσι μετὰ τοσαύτης προθυμίας καὶ θὰ προσυπογράψωσι πάντα τὰ σημεῖα τῆς διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων συνεζήτησαν. Τὸ πόρισμα τῶν ἰστορικῶν τούτων συζητήσεων ἀπεκρυσταλλήθη εἰς σύντομον περίληψιν 17 παραγράφων ἔχουσαν καὶ— καθ' ἃς ἔχομεν ἀσφαλεῖς πληροφορίας—ἐγένετο ἀποδεκτὸν καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου. Τὰς ἀποφάσεις τούτου ὡς ἔχουσας διαφέρον ἐξωτερικὸν καὶ διὰ πάντα ἔκτος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας εὐρισκόμενον, μεταφράζομεν ἐν τῷ συνόλῳ. Ἴδου αὗται :

«Τὸ Συνέδριον διαπιστοῦν μετ' εὐχαριστιῶν πρὸς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, τὰ σημεῖα αὐθουμένης κινήσεως πρὸς ἔνωσιν τῶν χριστιανῶν ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐκκλήσεως πρὸς πάντας τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Δάμπεθ τοῦ 1920.

Ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι ὁ σκοπὸς τὸν ὁποῖον ἔβηκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του ὁ Κύριος ἡμῶν θὰ ἐκπληρωθῆ, ὅταν ἀπατα τὰ κερωρισμένα μέρη τοῦ σώματος Αὐτοῦ ἐνωθῶσι καὶ ὅτι μόνον κατόπιν πλήρους συζητήσεως μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι δυνατόν νὰ παραμερισθῆ μὲν ἡ πλάνη καὶ ἡ παρεξήγησις, νὰ ἐπιτευχθῆ δὲ τελεία πνευματικὴ ἐνότης, τὸ Συνέδριον ἐκφράζει τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην τοῦ Καρδινάλιου Μερσιέ προτογοῦ τῶν Μαλινεῶν Συνεμιλιῶν, καίτοι αὗται ὑπῆρξαν ἀνεπίσημοι καὶ δὲν ἀντεπροσώπευον πλήρως τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν λύπην αὐτοῦ διότι διὰ τῆς παπικῆς ἐγκυκλίου Mortaliū animos εἰς τὰ μέλη τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύεται ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ περὶ πίστεως καὶ ἰδέσεως παγκόσμιον καὶ τὰ λοιπὰ παραπλήσια Συνέδρια.

Τὸ Συνέδριον ἐγκαρδίως εὐχαριστεῖ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχον διότι ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν καὶ τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν συνετέλεσεν ὅπως ἀποσταλῆ σπουδαία ἀποστολὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκφράζει τὰς εὐγνώμονας αὐτοῦ εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ βοήθειᾳ τῇ παρασχθεισῇ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Συνεδρίου ὑπὸ τῆς Ἀποστολῆς, ὡς καὶ τὸ αἶσθημα τῆς προσηκούσης ἐκτιμήσεως τῆς προόδου τῆς ἐπιτευχθείσης διὰ τῶν συναντήσεων (Ὁρθ. Ἀποστολῆς καὶ Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων) μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν».

Λονδίνον, Αὐγουστος 1930. (Ἐπετα τὸ τέλος)

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Περὶ «συγχρονισμοῦ».

Ὁ κ. Ἀπ. Δοξιάδης δι' ἄρθρον ἐν τῷ «Ἐλ. Βήματι» ὑπὸ τὸν τίτλον «Βιολογία καὶ Ἐκκλησία» σχολιάζων γνωματεύσεις τινὰς τοῦ τελευταίου ἐν τοῖς λονδινεῖσι ἀνακτόροις τοῦ Δάμπεθ συνεδρίου τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀφορώσας εἰς τὴν γενετήσιον λειτουργίαν καὶ τὸν γάμον, ὡς καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων, ἐκθειάζει μὲν τὴν ἐν λόγῳ ἐκκλησίαν διὰ τὸν «ριζοσπαστικόν» καὶ «πρωτότυπον» «συγχρονισμόν» τῆς καὶ τὸ «ἀνακαινιστικόν τῆς πνεύμα», κακίξει δὲ ἐμμέσως τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς τάχα κύπτουσαν ἀκόμη ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν παραδόσεων καὶ τῶν τύπων ἀσυγχρονίστους καὶ οἰοεὶ ἀγνοοῦσαν τὴν ἐπιστήμην, μάλιστα δὲ τὴν Βιολογίαν, τὴν ὁποίαν οἱ τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου ἱεράρχαι κατέστησαν «σύντροφον τῆς Ἐκκλησίας». Ἄλλ' ἂς ἰδῶμεν ποῖαι εἶνε αἱ «συγχρονιστικαὶ κενοτομίαι» τοῦ ἀγγλικανικοῦ συνεδρίου καὶ τίνα ἀξίαν ἔχουν.

Ὁ κ. Δοξιάδης λέγει, ὅτι ἡ ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία κηρύττει διὰ στόματος τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου, ὅτι ἡ γενετήσιος λειτουργία εἶνε παράγων ἀπορρέων ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπομένως, ὑψηλός, εὐγενής καὶ δημιουργός», καὶ ὅτι «ἡ εὐθύνη τῆς κανονικῆς ἐνεργείας τοῦ παράγοντος τούτου εἶνε βαρεῖα». Κατάπληκτος δ' ὁ κ. ἀρθρογράφος ἐπὶ τῇ πρωτοφανείᾳ τοῦ ἀκούσματος τούτου, ἐπάγεται: «φανταζομῆ πῶς θὰ τρίβουν τὰ μάτια τοὺς μερικοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας» (ἐνωσῶν προφανῶς τὴν ἰδικὴν μας Ἐκκλησίαν), οἱ ὁποῖοι, κατ' αὐτόν, ὠρισμένως θὰ προέβαινον εἰς ἀναθέματα καὶ θὰ ἐμέμφοντο τοὺς εἰσηγητὰς τοιούτων ἀνηκούστων ἰδεῶν «ὡς διαφθορεῖς τοῦ λαοῦ καὶ καταστροφεῖς τοῦ κόσμου». Ἀγνοεῖ ὁ ἀρθρογράφος, ὅτι ἀπολύτως οὐδὲν νέον εἶπον οἱ ἀγγλικανοὶ ἱεράρχαι, διότι αἰετοτε ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἔθεωρησεν ὡς ἱερωτάτην τὴν γενετήσιον τοῦ ἀνθρώπου λειτουργίαν καὶ ὑψηλοτάτην καὶ εὐγεγεστάτην. Ἐπίσης ὡς «καινούργιο εὐαγγέλιον» χαρακτηρίζει—τί νομίζετε; Τὴν περὶ τοῦ γάμου καὶ τῶν συζύγων γνωμάτευσιν τοῦ συνεδρίου. Ἐκήρυξε—λέγει—τὸ συνέδριον, ὅτι «ἀφ' ἐνὸς μὲν πρέπει νὰ τηρῆται ἀκέραιος ὁ σεβασμὸς τῆς προσωπικότητος ἐκάστου τῶν συζύ-

γων, να ἀποκατασταθῆ τελεία ἐξίσωσις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, καὶ νὰ τοισθῆ ἡ βιολογικὴ σπουδαιότης τῆς μονογαμίας». Ἐν ἀντιθέσει πρὸς ταῦτα ὁ ἀρθρογράφος ἐφαντάσθη τὰ «συντηρητικὰ στοιχεῖα» (τῆς ἰδικῆς μας, ἐννοεῖται, Ἐκκλησίας) ὡς ὑποστηρίζοντα τὴν ὑπερίσχυσιν τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὅτι «ἡ γυναικὴ εἶνε κατώτερον ὄν». Ἐδῶ ἡ ἄγνοια τοῦ κ. ἀρθρογράφου εἶνε ἔτι πλέον ἐκπληκτικὴ, διότι καὶ εἰς τοῦτον οὐδὲν νέον ἐφθέγγαντο οἱ ἀγγλικανοὶ ἱεράρχαι εἰ μὴ τὴν μόνην ὁρῆν περὶ τοῦ γάμου καὶ τῶν συζύγων διδασκαλίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἀκριβῶς οἱ συντηρητικοὶ ἀκολουθοῦν. Διότι οὐδὲν μὲν περισσότερον ἐκφράζει τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου ὅσον αὐτὸς τοῦ ἀπ. Παύλου ὁ χαρακτηρισμὸς ὡς «μυστηρίου μεγάλου», ὅστις εἶνε, φυσικῶς, καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ χαρακτηρισμὸς, οὐδὲν δ' ἐκφραστικώτερον τοῦ πρὸς τὴν γυναῖκα — συζύγου σεβασμοῦ τοῦ συζύγου ὅσον ἡ σύστασις τοῦ «ἀγαπᾶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα» καὶ τοῦ ἀποδιδόναι αὐτῇ «τὴν ὀφειλομένην εὐνοίαν» «ὡς καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί», καὶ ἡ δῆλωσις ὅτι «ὁ ἀνὴρ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει, ἀλλ' ἡ γυνὴ», ὑπ' οὐδενὸς δὲ θεωρεῖται ἡ γυνὴ ὡς κατώτερον τοῦ ἀνδρὸς ὄν εἰ μὴ καθ' ἃ αὐτῇ ἡ φύσις ἔχει ὀρίσει. Ἐν τῷ ζητήματι τοῦ γάμου, ἦτοι τῶν σχέσεων τῶν δύο συζύγων, τὸ συνέδριον ἐτόνισε «τὴν ἱερότητα τῆς προσωπικότητος», ὡς ὁρθῶς γράφει ὁ κ. Δ., περὶ δὲ τῆς ἐξίσωσιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, ἡ γυνωμάτευσις τοῦ συνεδρίου ἔχει κατὰ λέξιν ὅτι τὸ συνέδριον ἐξήρην ἰδιαζόντως καὶ «τὴν περισσότερον ἴσην συντροφίαν τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν» («the more equal partnership of men and women»), οὐχὶ δ' ὡς ἔγραψεν ὁ κ. Δ. — πρὸς ἔξαρσιν τοῦ ἐμφανοῦς τῶν ἀρθρῶν τοῦ πνεύματος — «νὰ ἀποκατασταθῆ τελεία ἐξίσωσις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός». Εἶνε δὲ προφανὴς ἡ διαφορὰ οὐδ' ἠδύνηστο ἄλλως τε τὸ συνέδριον νὰ κηρύξῃ τὴν «τελείαν» αὐτὴν ἐξίσωσιν, ὑφ' ἣν ἐννοίαν ἀξιοῖ αὐτὴν ὁ σύγχρονος φεμινισμὸς καὶ ὁ μπόλσεβικὸς κομμουνισμὸς καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ πλάτος, διότι ἀντιμάχεται πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν. Τι δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς ἐκστάσεως εἰς ἣν περιέπεσεν ὁ κ. Δοξιάδης ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς βιολογικῆς σπουδαιότητος τῆς μονογαμίας; Ὡσεὶ ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία νὰ ὑπερμάχεται τῆς πολυγαμίας, καὶ ἐθαμβώθη ὁ ἀρθρογράφος ἀκούσας τάχα διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἀπὸ χειλῆ ἱερωμένων περὶ τῆς «biological importance of monogamy»!

Περὶ τῶν λοιπῶν σημείων τῆς ἀρθρογραφίας τοῦ κ. Δοξιάδου ὁ λόγος ἔσται εἰς τὸ ἐπόμενον.

Κέρδη καὶ ζημίαι.

Οἱ ἐπὶ τῶν ἐν Ρωσίᾳ πραγμάτων φιλοσοφοῦντες τονίζουσι διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων τὴν βαθεῖαν πνευματικὴν ἀνατροπὴν, τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν ἐν Ρωσίᾳ ἡ Ἐκκλησία καὶ αἱ συνειδήσεις. Ὁ κλονισμὸς τῶν συνειδήσεων παρήγαγε τὴν ἀπόσπασιν μὲν τῶν λαϊκῶν μαζῶν ἀπὸ τῆς θρησκείας, τὴν εἰς ταύτην δ' ἐπάνοδον τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων ἀντέστρεψε δὴλα δὴ τὰς προεπαναστατικὰς ψυχικὰς ροπὰς καὶ καταστάσεις. Διότι πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως αἱ μὲν μεμορ-

φωμέναι τάξεις ἔρρεπον πρὸς τὴν ἀθρησκείαν, ἦτο πασίγνωτος ἡ λαϊκὴ τυφλὴ μυστικὴ θρησκοληγία. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι παρέμενον πιστοὶ εἰς τὰς θρησκείας τῶν πεποιθήσεις πολλαπλασιάζουσι σήμερον ἐκ αὐτῶν τὸν ζήλόν των, οὕτω δ' ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀπέλεσεν εἰς ἀριθμὸν ἐκέρδησεν εἰς ποιότητα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συμφώνως τῷ Καταστατικῷ Χάρτι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκλήθησαν κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χρονοτίας, διὰ τὴν νέαν συνοδικὴν περιόδον ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου ὡς μέλη τῆς Δ. Ἱεραῖς Συνόδου, οἱ ἱερεῖς: Ἰωάννης Βασιμ. Μητροπολίτης Καστορίας, Ἰωάννης Λαγός, δὲ Γερμανός, Κασσανδρείας, Εὐαγγέλιος, Κίτρον, Παρθένιος, Γυθείου, Διονύσιος, Ἀργολίδος, Ἱερόθεος, Κορινθίας, Δαμιασκηνός, καὶ Κηθύρων, Δωρόθεος.

— Ἀνεκοινώθη τῇ 1ῃ Συνόδου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν ἡ ἐκλογὴ νέου Ἡγ(λίου) τῆς Μονῆς «Ὁμπλοῦ» ὅπερ ἀπετελέσθη ἐκ τοῦ Ἀγαπίου Παπαδοπούλου Διακόνου ὡς Ἡγουμένου καὶ Κυρίλλου Ραυτοπούλου καὶ Ἀνθίμου Μάνου ὡς Συνοδάρχων.

— Ἐχορηγήθη 15θῆμερος ἀπουσίας ἄδεια δι' Ἀθηνῶν τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Μυτιλήνης κ. Ἰακώβῳ.

— Ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν ἰδρύθη Ἐκκλησιαστικὴ Προπαρασκευαστικὴ Σχολὴ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἐν. ἔ.

— Περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐλήφθη τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα:

Ἐκ Detroit Missiguan

Ἀρχιεπίσκοπον Χρυσόστομον

Πρόεδρον Ἱεραῖς Συνόδου

Ἀθῆνας

Εὐχαρίστως ἀναφέρω τελικὴν λύσιν ἐκκλησιαστικῶν ζητήματων Ἀμερικῆς, τέως Ἀμερικῆς Ἀλεξάνδρου, ναγνωρίσαντος γενόμενα, συνεργαζομένου Ἐξάρχου, ὁμοφρονῶντος σήμερον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναγοράν.

Ὁμογένεια Ἀμερικῆς ἐορτάζει ἀποκατάστασιν πλεονεξίας, ἐνότητος αὐτῆς.

Πατριάρχικος Ἐξάρχος

† Κορινθίας Δαμιασκηνός

— Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φθιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ περιουσίας κατὰ τὸ ἔτος εἰς τριάκοντα ὁρεινὰ χωρία τῆς Πίνδου τῆς περιφέρειας τῶν Ἀγρῶν, ἐκάλεσε τῇ 9 Σεπτεμβρίου πάντας τοὺς ἱερεῖς τῶν χωρίων τούτων εἰς συνέδριον τοπικὸν ἐν Μουζακίῳ, ἐνθα παρέστη μετὰ τοῦ ἱεροκλήρου κ. Σωκράτους Ἀναζηλῆ. Τὸ συνέδριον διήρκει δύο ἡμέρας, τὴν πρώτην ἐτελέσθη ἡ θεία λειτουργία ὑπὸ τοῦ ἱεροκλήρου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. τῷ θρόνῳ, μετὰ τὸ τέλος δ' αὐτῆς ὁ Ἱεροκλήρῃς ἐδίδασκε εἰς τοὺς ἱερεῖς τὰ περὶ Μυστηρίων καὶ ἀνέπτυξε τὰ σχέσεις τῶν ἱερέων μὲ τοὺς ἐνορίτας, ἐπιτρόπους, ψαλτάς καὶ νεωκόρους. Ὁ Σεβ. ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν ἐντυπώσεις του καὶ τὰς ἐλλείψεις ἅς ἀντελήφθη κατὰ τὴν περιουσίαν, τὴν δ' ἐπέστρεψε ἡμέραν ὁ Ἱεροκλήρῃς ἀνέπτυξε τὰ περὶ συμπεριφορᾶς τοῦ ἱερέως, καὶ περὶ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ καταβληθῶσι κατὰ

της βλασφημίας και των παρανόμων συμβιάσεων. Ο Σεβ. Έσαμε κατόπιν περίληψιν των διδαχθέντων και έδωκε τας τελευταίας συμβουλάς εις τους ιερείς των όρειών χωρίων, κατόπιν δέ προσευχής διελύθησαν. Ο Σεβ. Θεσσαλιώτιδος ιερούργησε και εκήρυξε τον θεϊον λόγον εν Μουζακίφ κατά την έορτην του Σταυρου, εκείθεν δ' έπανήλθεν μετά δίμηνον άπουσίαν εις Καρδίτσαν.

— Από της 1 Σεπτ. ήρξαντο τακτικώς εν Μυτιλήνη τα κυριακά κηρύγματα του εκεί ευδοκίμως δρώντος ήθικοθηροκεντικού σωματείου «Ευσέβεια», ανατεθέντα υπό του σεβ. μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Γακώβου εις τον Γραμματέα της ιεράς μητροπόλεως κ. Ευ. Κλεόμβροτον.

— Το Κεντρικόν Συμβούλιον της Διοικήσεως 'Εκκλησιαστικής Περιουσίας δι' έγκυκλίου προς τους Γενικούς Διοικητάς και Νομάρχας του Κράτους, παρεκάλεσεν όπως παρέχωσι πάσαν συνδρομήν εις τα εν τη περιφέρεια αυτών συσταθέντα Τοπικά Συμβούλια, δυναμει του νόμου 4684 «περι διοικήσεως και διαχειρίσεως της εκκλησιαστικής περιουσίας», τελούντες δε εν επαφή προς τους Σεβ. Μητροπολίτας Προέδρους τούτων, ευαρεσθησάτωι να διευκολύνωσι ταυτα διά την εκτέλεσιν των ανατεθέντων αυτοις καθηκόντων. Παρεκάλεσεν οσαύτως όπως, μη δημ. σιευθέντος εισέτι του προβλεπομένου εν τώ ανωτέρω νόμω διατάγματος περι μισθοδοσίας του προσωπικού των μητροπολιτικών γραφείων, αναθέσωσι προσωρινώς εις ένα των υπ' αυτοις υπαλλήλων τα καθήκοντα του Γραμματέως των Τοπικών Συμβουλίων, έφ' όσον ταυτα ήθελον ζητήση τουτο παρ' αυτών ως μη δύναμενα να λειτουργήσωσι έλλείψει γραμματέων. Ειδικώτερον παρεκάλεσεν όπως έχοντες υπ' όψει την εκ της μακράς συνηθείας ροπήν καταπατήσεως των Μοναστηριακών κτημάτων, παρέχωσι πάσαν αιτηθησομένην παρὰ των Τοπικών Συμβουλίων συνδρομήν, προκειμένου περι διοικητικής αποβολής, δια των αστυνομικών οργάνων, καταπατητών, ή εισπραξέως καθυστερουμένων μισθωμάτων, ενεργουμένων παρὰ των Ταμείων του Κράτους, συμφώνως προς τας διατάξεις του νόμου Γ.Α.Σ.Τ. «περι εισπραξέως Δημοσίων έσοδων».

— Το Κεντρικόν Συμβούλιον της Διοικήσεως 'Εκκλησιαστικής Περιουσίας λαβόν άφορμήν εξ έγγραφων διαφόρων Τοπικών Συμβουλίων αιτουμένων πληροφορίας περι του τρόπου, τόπου κλπ. ενεργείας δημοπρασιών μισθώσεων, εγνωρίσεν αυτοις ότι, προσωρινώς και μέχρι εκδόσεως του υπό του άρθρου 2 παρ. 2 της μετά της 'Εθνικής Τραπέζης συμβάσεως, προβλεπομένου Προεδρικού Διατάγματος 1) τας δημοπρασίας θέλει προκηρύσσει το Τοπικόν Συμβούλιον, 2) αι προκηρύξεις θα δημοσιεύωνται εις την 'Εφημερίδα της Κυβερνήσεως οσάκις το αντίκειμενον του των υπερβαίνει τας 100.000, 3) αι δημοπρασίαι θα διεξάγωνται παρὰ της 'Εθνικής Τραπέζης υπό τους όρους τους πρό της καταργήσεως του Γεν. 'Εκκλησ. Ταμείου ισχύοντας, ήτοι ενώπιον του Ειρηνοδίκου της περιφερείας εις ην εύρίσκεται το κτήμα παρισταμένου και αντιπροσώπου του 'Ηγουμενοσυμβουλίου και 4)

τα μισθωτήρια θα υπογράφωνται παρὰ του Προέδρου του Τοπικού Συμβουλίου ή του υπό τουτου όριζομένου μέλους αυτου.

— Το Δ. Συμβούλιον του Τ.Α.Κ.Ε. κατά την συνεδρίασιν της 22 Αυγούστου έ. έ. υπό την προεδρείαν του 'Επιτίμου Προέδρου αυτου Σεβασμιωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών κ. Χρυσοστόμου απέφασισεν όπως αναθέση όριστικώς και άμετακλήτως την πώλησιν των ενσήμων γάμων και βαπτίσεων εις τας 'Ιεράς Μητροπολεις, έφ' ή και διεβιβάσθησαν προς τους σεβ. μητροπολίτας ένσημα γάμων και βαπτίσεων ίνα διανεμηθώσι κατ' αναλογίαν των αναγκών εκάστης μητροπολιτικής περιφερείας. Οι σεβ. μητροπολίται παρεκλήθησαν επ' ίσης όπως δι' έγκυκλίω προς τους εφημερίους γνωρίσωσι την λήψιν των ενσήμων γάμων και βαπτίσεων διατάσσοντες αυτους όπως προμηθευθώσι άμέσως ταυτα καθορίζοντες συγχρόνως και τον τρόπον της χρησιμοποίησεως. "Ητοι προκειμένου περι των ενσήμων γάμων οι εφημέριοι υποχρεούνται όπως εισπράττωσι κατά την ιεροπραξίαν του γάμου δι' επικολλήσεως, κατά παρέκκλισιν των εν τώ άρθρω 3 έδ. 6 του νόμου 4606 όριζομένων, του σχετικού ενσήμου επί της υποβαλλομένης αιτήσεως προς την Ι. Μητρόπολιν προς έκδοσιν της άδειας του γάμου, όπου ό έλεγχος υπό τε των μητροπολιτών και υπό του Ταμείου καθίσταται ευχερής. 'Εν περιπτώσει καθ' ην εις ώρισμένας μητροπόλεις δέν τηρείται συστηματικώς ή έκδοσις των άδειών γάμου κατόπιν υποβολής σχετικής αιτήσεως, τότε το ένσημον θα επικολλάται επί της άδειας του γάμου. "Οσον άφορά το ένσημον των βαπτίσεων, τουτο θα επικολλάται υπό των ιερέων επί της σχετικής αποδείξεως (διπλοτύπου) του τηρουμένου εις έκαστον ναόν δια τας βαπτίσεις. προσαγομένης μετά την ιεροπραξίαν της βαπτίσεως προς την αρχήν (Δήμαρχον ή πρόεδρον Κοινότητος) την άσκούσαν καθήκοντα ληξιάρχου. 'Εν ταυτώ οι σεβ. μητροπολίται παρεκλήθησαν όπως συστήσωσι εις άπαντας τους εφημερίους της περιφερείας των όπως αποστείλωσι προς αυτους μέχρι τέλους Σ)βρίου έ. έ. τας υπ' αυτών γενομένας εισπράξεις γάμων και βαπτίσεων των μηνών 'Ιουνίου, 'Ιουλίου και Αυγούστου συμφώνως προς την υπ' αριθ. 1 έ. έ. έγκύκλιω του Τ.Α.Κ.Ε. Τας εισπράξεις ταυτας οι σεβ. μητροπολίται θα καταθέσωσι εις τα έκασταχού υποκαταστήματα της 'Εθνικής Τραπέζης επ' ονόματι του Τ.Α.Κ.Ε. γνωρίζοντες τώ Ταμείω 'Ασφαλίσεως τουτο συν τή αποστολή καταστάσεως έμφαινούσης συνολικώς τον αριθμόν των γενομένων γάμων και βαπτίσεων κατά τους άνωτέρω μήνας εις την περιφέρειαν αυτών. Το εν λόγω Ταμείον παρακαλει να τονισθή εις τους εφημερίους όπως επιμελουνηται ιδιαιτέρως να καταβάλλωσι προσάθειαν δια την εισπραξιν των περι ου ό λόγος δικαιωμάτων του Τ.Α.Κ.Ε. τα όποια αποτελούσιν ένα των κυριωτέρων του πόρων. Καθ' έκαστην εξαμηνίαν οι σεβ. μητροπολίται θα αποστέλλωσι λογαριασμόν της διαχειρίσεως του εξαμήνου καταθέτοντες συγχρόνως εις το 'Υποκατάστημα της 'Εθνικής Τραπέζης τας πραγματοποιηθείσας εκ της πώλησεως των ενσήμων εισπράξεις μετά την προηγουμένη έκπτωσιν του άναλο-

γούντος ἐκ τῆς πωλήσεως ποσοστοῦ 5 ο)ο γνωστοποιούντες τὴν κατάθεσιν ταύτην πρὸς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. Οἱ λογαριασμοὶ θὰ συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ καταστάσεως ἐν ἧ θὰ ἀναγράφονται συνολικῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν γενομένων γάμων καὶ τῶν βαπτίσεων, ὡς καὶ τὰ εἰσπραχθέντα ποσά. Πρὸς διευκολύνειν τῶν σεβασμιωτάτων θὰ ἀποσταλῶσιν ἐν καιρῷ ἔντυποι καταστάσεις αἵτινες θὰ συμπληροῦνται καὶ θὰ ἀποστέλλωνται μετὰ τῶν λογαριασμῶν.

— Ἡ Διευθυνσις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἔχει διαταχθῆ νὰ ἐφαρμόσῃ αὐστηρῶς πάσας τὰς διατάξεις τοῦ Νομοῦ 4806, εἰς οὐδένα δὲ θὰ ἐπιτραπῆ ἢ μὴ συμμιόρφωσις εἰς βάρος τῆς ὀλότητος, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου.

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἀστυνομικὴ διάταξις ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς διευθύνσεως ἀστυνομίας Πειραιῶς διὰ τῆς ὁποίας ὀρίζεται ὅτι «ὅστις βλασφημεῖ τὰ θεῖα, ὅστις διὰ λόγου ἔργου ἢ ἄλλης συμβολικῆς παραστάσεως δημοσίᾳ ἐκφράζεται κατὰ τρόπον ὑβριστικὸν ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας τῶν ἱερῶν συμβόλων καὶ παραδόσεων διώκεται καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὰ τὸ ἄρθρον 697 τοῦ Κ.Π.Ν.» — κράτησις καὶ πρόστιμον. Ὁ κ. Σπύρου εἰσηγούμενος τὴν ὡς ἄνω ἀστυνομικὴν διάταξιν τονίζει ὅτι ἔχει δημιουργηθῆ εἰς τὸν Πειραιᾶ κατάστασις θλιβερά ἐκ τῆς κατὰ τῶν θείων βλασφημίας, εἴτε κακοβούλου, εἴτε ἐκ κακῆς συνηθείας. Ζητεῖ δὲ τὴν περυστολήν αὐτῆς ὡς πράξεως ἀκολάστου, ἀποτελοῦσης ἐν χριστιανικῇ κοινωνίᾳ ὄχι μόνον ἐξύβρισιν τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ καιρίαν προσβολὴν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ προσβολὴν κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς στοιχειώδους κοινωνικῆς εὐπρεπείας. Δέον νὰ σημειωθῆ ὅτι ἀνάλογος ἀστυνομικὴ διάταξις ἰσχύει καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν κατὰ τῶν παρ' ἡμῖν ξένων σχολῶν μέτρων τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἀπελύθη πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος, δι' ἧς προτρέπονται οἱ ἐν Ἀιγύπτῳ ἑλληνες ὀρθόδοξοι γονεῖς νὰ παύσωσιν ἐφεξῆς ἀποστέλλοντες τὰ τέκνα των εἰς τὰ ἀνά τὴν χώραν φραγκικὰ σχολεῖα. «Ὅπου δὲν ἐπεκτείνεται τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία—λέγεται σὺν ἄλλοις ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ—ποῖος θὰ προλάβῃ τὴν προξενουμένην βλάβην εἰς τοὺς ἑλληνοπαιδας διὰ τῆς προῶρον φοιτήσεώς των εἰς ξένα σχολεῖα; Δὲν βλέπομεν ἄλλο μέσον προλήψεως τοῦ κακοῦ ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν φιλοτιμίαν αὐτῶν τούτων τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν ἀνήβων παιδίων. Οἱ γονεῖς ὀφείλουσιν νὰ ἐννοήσωσιν τὴν στοιχειώδη ταύτην ἀλήθειαν, ὅτι, ἐὰν ἐν παιδίον ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας παραδοθῆ εἰς σχολεῖον ἀλλόγλωσσον καὶ ἀλλόθρησκον, πρὶν ἢ διέλθῃ τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν εἰς τὸ ἴδιον του ἐθνικὸν σχολεῖον, καὶ ἐὰν δὲν ἀλλαξοπιστήσῃ, θὰ καταυτῆσῃ μέλος ἄχρηστον διὰ τὴν ἑλληνικὴν ὀρθοδοξίαν καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα. Εἰς τὴν ψυχὴν των δὲν θὰ λέγῃ τίποτε ἢ θρησκεία τῶν πατέρων του, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη νὰ περιφρονῇ, καὶ ἡ καρδιά του δὲν θὰ εὐρίσκειται εἰς

καμμίαν ἐπαφὴν μετὰ τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα, περὶ τῆς ὁποίας τίποτε τὸ καλὸν δὲν ἤκουσεν ἀπὸ τὸν ξένον διδάσκαλον. Διὰ τοῦτο... ποιούμεθα ἔκκλησιν πρὸς τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ αἰσθήματα τῶν φιλοτιμιόγρονέων καὶ κηδεμόνων ἀνηλίκων νὰ γείνωσιν αὐτοὶ ἐκτελεσταὶ τῶν κυβερνητικῶν διαταγῶν καὶ νὰ λάβωσιν ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ εἰσαγάγωσιν εἰς ἀλλόδοξον καὶ ἀλλόγλωσσον σχολεῖον παιδίον ἄρρεν ἢ θῆλυ πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς πρώτης του ἐκπαιδεύσεως εἰς ἐξατάξιον δημοτικὴν ἐθνικὴν του σχολήν».

— Ὁ σεβ. μητροπ. Ἰωαννουπολεως Ἰσιδωρον μεταβάς εἰς Κέϊπ-Ταουν ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐκεῖ ἀνεγερθέντος ναοῦ τοῦ ἁγ. Γεωργίου. Ἡ δ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ φιλότιμος κοινότης ἀπεφάσισε καὶ τὴν ἴδρυσιν σχολείου, ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ συλλογὴ ἐράνων ἀνετέθη εἰς τὸν ἐφημέριον τῆς κοινότητος αἰδεσ. Ἡ λῖαν Μπερτόλην.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἱεροσολύμων ἐναρξίς γίνεται τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ ἐκ τοῦ σεισμοῦ κρημνισθέντος τρούλλου τοῦ Καθολικοῦ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐν Πολωνίᾳ ὀρθόδοξον ποιμνιον ὁ Μακαρ. Πολωνίας κ. Διονύσιος διακτραφῶν «τὴν ἀπὸ δευσεξασίας δογμασίου τῶν ἐν Ἀθῶ ρώσων μοναχῶν» ἐν στεφῆσι διαβιούντων, προτρέπεται ὡς ὡς ὡς περιφέρεται ἀνά τοὺς ναοὺς δίσκος ὑπὲρ αὐτῶν εἰσφέρειται γενναίως τὸν ὄβλον των.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τὸ ὑπ' ἀρθ. 63 τεῦχος τοῦ Σεπτ. 1930 τοῦ παπικοῦ περιοδικοῦ «Orientalia Christiana» περιέχει μονογραφίαν τοῦ Georg Humann, καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἱαπωνικῷ Ἀνατολικῷ Ἰνστιτούτῳ τῆς Ρώμης, περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀθανασίου Πατελλαρίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Patriarch Athanasios Patellarios, seine Stellung zur Römischen Kirche». Ἡ πραγματεία συνοδεύεται καὶ ὑπὸ 18 φωτοτυπιῶν ἐκ γραμμάτων τοῦ Πατελλαρίου καὶ ἄλλων χειρογράφων.

Γ. Εὐλογίου Κορυφαίου Δαυριώτου, Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, Ὁ κ. Βενιζέλος ἐν Ἀθῶ, ὁ ἐκφωνηθεὶς ἱστορικὸς λόγος καὶ αἱ ἐπίσημοι δηλώσεις, τὰ σχόλια τοῦ τύπου. Θεσσαλονίκη, 1930.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπιταγαὶ οἰασθήσονται φύσεως ἀποστελλόμενα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, δέον ἀπαραιτήτως εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀπευθύνωνται πᾶσαι ὑπὸ τὸν ἀκόλον θρον τίτλον:

(Δελτίον Ἐκκλησίας)

(Γραφεῖα Δ. Ἱ. Συνόδου)

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησίας)

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σιαδίου 44, — Ἀθήναι